

לשמחת תורה

איש זקן אחד נשא **carried** בְּזְרוּעוֹתָיו **in his arms** ספר תורה בהקפות של שמחת תורה. ניגש **approached** אליו אדם אחד ושאל אותו: "לא קשה לך לשאת **to carry** את ספר התורה? הרי אתה זקן וחלש, וספר התורה כל-כך כבד!"

"אֲדַרְבָּה" **on the contrary**, ענה הזקן, "בחרתי דווקא בספר התורה הַכִּי גָדוֹל **the biggest**, כי הרי נאָמַר כי 'התורה נושאת את נושאייה'; * אז כמה שספר התורה יהיה כבד יותר, כך יהיה קל לי יותר לשאת אותו..."

בזמן מלחמת העולם השנייה, כאשר גורשו **were expelled** היהודים לתוך גטו ורשה **Warsaw** נאמר להם, שאם הם לא ירוצו – יכּוּ בָהֶם **they will be hit**. היה שם איש אחד בן שבעים, חולה מאוד וחלש מאוד, שהחזיק בידו של

נכדו **his grandson** הקטן. בשעה שהם רצו, נפל הילד ונפגע **was hurt** קשה ברגלו.

כשהילד קם הוא לא יכול היה ללכת. הסבא, שפחד שהנאצים יכו את הילד בַּאֲלוֹת

truncheon, הרים אותו על כתפו **on his** **shoulder**, וְהִכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ **forced himself** להמשיך לרוץ.

"מה אתה עושה?" שאל אותו מישהו, "הרי אתה בעצמך בקושי **hardly** יכול ללכת, אתה זקן וחלש. איך אתה יכול גם לשאת את הילד על כתפך?"

"אתה טועה", ענה הזקן, "לא אני נושא את הילד: הילד הוא זה שנושא אותי. בַּלְעָדָיו **without him** לא הייתי מסוגל **I would** לרוץ אפילו צעד אחד!!".

כאשר אנו שואפים **strive** להגשים **to fulfill** מִטְרָה נְעִלָה **supreme goal**, אותה מטרה נושאת אותנו, ושום מְשִׁימָה **task** לא נראית לנו קשה או בלתי אפשרית.

* "הארון היה נושא את נושאייו" (תלמד: סוטה ל"ה, ע"א)